

Vragen en antwoorden

- 1) *Stagnatie en teruggang*
- 2) *Starheid en druk*
- 3) *Pijn/Genot, Egoïsme, Mannelijkheid/Vrouwelijkheid*
- 4) *Plezier*
- 5) *Eros*
- 6) *Verslaving en Lust/Verlangen*
- 7) *Het lot*
- 8) *Creatie van ons lot; verarming*
- 9) *Zelfmoord*
- 10) *Meer over Kennedy*
- 11) *Je eigen levensduur bepalen*
- 12) *Religie en het hiernamaals*
- 13) *Bidden voor een ander*

*27 december 1963
lezing 120A*

"Gegroet, mijn liefste vrienden. God zegene jullie allen. Gezegend is dit uur. Mogen mijn woorden jullie helpen op een dieper niveau te begrijpen en de lezingen in je op te nemen; deze specifieke lezing en al je ontdekkingen op je pad tot nu toe. Dit padwerk is de meest gezegende, de meest vervullende onderneming die een mens kan aangaan. Mogen jullie allen zonder misvattingen de hordes nemen, of zonder dat misvattingen je verdere vooruitgang versperren. Moge de verlichting je leiden naar het begrijpen van je blokkades en naar het begrijpen van hun onwerkelijkheid. Laten we nu beginnen met de vragen over deze specifieke lezing die we gepland hebben om te gaan bespreken, en de voorbeelden die jullie misschien hebben en, als er genoeg tijd over is, zal ik aan het einde andere vragen, indien jullie die hebben, beantwoorden."

Stagnatie en teruggang

VRAAG 1) Als ik me niet vergis, gaf u een definitie van leven aan de hand van bewegingen, van beweging, bewustzijn en ervaring. Ik denk dat het in het algemeen heel moeilijk is om een definitie van leven te geven

omdat we niet weten wat het is. In ieder geval, de uiterlijk waargenomen tekenen zijn: ze groeien. Dus zien we menselijke wezens, dieren en planten groeien, en het innerlijke, het interne teken zogezegd, zou stabiliteit zijn. Een levende entiteit kan vervallen en weer opbloeien.

"Wat is je vraag?"

Mijn vraag is of u het met mij eens bent.

"Ja, tot op zekere hoogte is dit waar, maar alleen wat het verval betreft. Vanaf een bepaald niveau, gezien vanaf een zeker gezichtspunt, is er alleen stagnatie, maar niet echt verval. Wat er uit kan zien als verval of achteruitgang of teruggang, is in werkelijkheid eigenlijk stilstand, waar een voorwaartse beweging zou moeten plaatshebben, als het organisme in harmonie met zichzelf en met de universele wetten zou zijn. Dus in de feitelijke werkelijkheid is er geen verval.

Er is voorwaartse beweging of stagnatie. Achteruitgang lijkt alleen maar zo doordat er geen groei is. Maar op een ander niveau, gezien vanuit een ander gezichtspunt, is er zoiets als teruggang. Het hangt helemaal af van waaruit je ernaar kijkt, vanuit welke hoek je ernaar kijkt. Natuurlijk is het waar dat er vele definities van leven zijn. Je kunt leven, alweer, vanuit vele benaderingen, vanuit vele gebieden definiëren. Ik heb in de loop van deze lezingen geprobeerd dat vanuit verschillende hoeken te doen. Die in deze specifieke lezing is daar één van. Deze definities bevatten echt alles, ook deze: alles ligt erin besloten. In deze drie aspecten¹ is, wanneer zij werkelijk en grondig worden begrepen, het hele fenomeen van het leven en van de spirituele betekenis van het leven gegeven. Of dit wel of niet gezien wordt hangt af van de mate van begrip."

Starheid en druk

VRAAG 2) Eerst zei u dat starheid gedeeltelijk wordt veroorzaakt door onderdrukking. ("Ja.") Waar wordt starheid nog meer door veroorzaakt?

"Door angst, door onwezenlijkheid, of laten we zeggen, misvattingen, door uit te gaan van sommige factoren die niet zo realistisch zijn als men aanneemt, door dwangmatigheid. Om nog specifiek te zijn, bijvoorbeeld door het onvermogen of de moeilijkheid om te gaan met druk. Maar zelfs als je het zo specifiek bekijkt, zal het uiteindelijk neerkomen op de punten die ik zojuist noemde. Bijvoorbeeld het onvermogen om te gaan met druk. De moeilijkheid van het omgaan met druk volgt uit de misvatting over wat druk doet: het komt voort uit angst en verschillende andere zaken zoals we die in het verleden hebben besproken. Zie je, wanneer er druk is en je bang bent om vernietigd te worden of bang bent dat je eigen wil wordt vernietigd als je er niet tegen verzet, wordt starheid gevormd. Verzet en starheid zijn onderling verbonden. Daaruit volgt de misvatting: 'Om voor mijzelf op te

¹ Lezing 119 Beweging, bewustzijn, ervaring

komen, moet ik mijzelf schrap zetten, ik moet het weerstaan, ik moet mijzelf hard maken.' Het is een verharding uit verdediging als gevolg van een misvatting."

[Misvatting] van de druk.

"Ja ja ja, het is misschien niet altijd echte druk, maar veronderstelde druk, ingebeelde druk."

Pijn/Genot, Egoïsme, Mannelijkheid/Vrouwelijkheid

VRAAG 3) Toen u 'ervaring' besprak, had u het vooral over het genotsbeginsel. Laatst raakte ik daarover in verwarring, omdat ik altijd dacht dat in onze wereld van dualiteit, pijn de andere helft is van het duo in de tegenstelling genot en pijn. Kunt u iets over pijn zeggen?

"Ja. Zie je, elke dualiteit wordt alleen maar in het leven geroepen doordat het oorspronkelijke concept of principe verkeerd begrepen of vervormd wordt. Anders zou er geen dualiteit zijn. Hier is het hetzelfde met het genots- en pijnbeginsel. Het universum is op zo'n manier ingericht dat er in werkelijkheid, met andere woorden voorbij de menselijke sfeer van dualiteit, alleen maar het genotsprincipe bestaat. Er is een oneindige gelukzaligheid. Het is de dwaling van de menselijke sfeer die het tegenovergestelde schept. Maar het tegenovergestelde – pijn – is het gevolg van het omgekeerde genotsprincipe. Met andere woorden - praktisch gezegd, om hetzelfde op een praktisch vlak uit te leggen - pijn ontstaat omdat genot wordt tegengehouden. Er bestaan gradaties van onderdrukt genot. Tot op zekere hoogte is er, als genot wordt onderdrukt, neutraliteit; er is niets, geen pijn, geen genot, niets. Maar wanneer genot steeds meer en meer wordt weerstaan, wordt het pijn. Dus het principe van pijn komt voort uit het vervormde principe van genot."

Is het voor een mens op dit aardse vlak mogelijk om zonder pijn te zijn?

"Nee, want als het menselijk wezen in staat zou zijn om in een dusdanige toestand te leven, dan zou er niet langer een noodzaak voor incarnatie in deze sfeer bestaan. Maar er zijn gradaties. Er zijn relatief gezonde mensen die een minimum aan pijn en een maximum aan genot ervaren. Maar natuurlijk zijn er ook mensen die een minimum aan pijn ervaren, zonder dat dit perse een indicatie van gezondheid is, wanneer men zich, door een verdedigingsmechanisme, terugtrekt van betrokkenheid en als men in dezelfde mate genot ontbeert. Het is mogelijk om gedurende een beperkte periode zo'n verdedigingsmechanisme te bouwen waarmee een entiteit, een menselijke persoonlijkheid, leeft en een minimum aan elk gevoel, positief of negatief, ervaart. Elke zintuiglijke indruk wordt gedempt."

Maar in deze terugtrekking en verdoving komt een punt waar in deze genots-onthouding-om-geen-pijn te-hoeven-voelen de slinger de tegengestelde kant opgaat, zodat pijn tijdelijk, om de onbalans als gevolg van iemands eigen vastbeslotenheid, te corrigeren, nog nadrukkelijker pijn met zich meebrengt, totdat de verdoving is

verwijderd en de persoonlijkheid op een gezonde manier met zichzelf om gaat. Dit is het proces van 'de boel rechtzetten'.

Maar in zo'n geval wijst een minimum aan pijn, als die wordt vergezeld van een minimum aan genot, niet op een betrekkelijke gezondheid; het wijst op een gebrek eraan, zelfs meer dan een maximum aan pijn dat doet. Begrijp je?"

Ja. Ergens anders in deze lezing zegt u dat het kind een maximum aan genot wil ervaren, of alleen wanneer het dit wil en op de manier waarop het dit wil. U zei ook dat het kind asociaal is. Maar een kind huult op het moment dat iets niet fijn is, dus moet hij pijn voelen. En hoe kan een mens in een maatschappelijke structuur leven waarin het [innerlijk] kind niet de hele tijd gericht is op en leeft voor genot?

"Dit is een heel belangrijk punt. De overgang van genot op de asociale, totaal egocentrische manier van het kind naar de hoogste staat van zijn – alleen genot op een volkomen sociale, niet-egoïstische manier – is de overgang en ontwikkeling van de mens. De volwassen, rijpe mens dient te leren met deze overgang om te gaan. Dit is waar het voor de mens moeilijk wordt. Hij slingert heen en weer tussen het verlangen naar genot, de drang egoïstisch te zijn en het geweten, waar dit ogenschijnlijk alternatief lijkt te bepalen dat hij, teneinde onzelfzuchtig te zijn, genot moet opgeven.

Maar dit is een van de kenmerkende dualiteiten van de menselijke sfeer. Het is een tijdelijke staat. Ik kan alleen zeggen dat ieder van jullie die tijdens dit padwerk af en toe diepe inzichten in zichzelf heeft, zich op dit moment moet realiseren dat deze dualiteit, dit alternatief, een illusie is. Het is in werkelijkheid geen kwestie van het moeten opgeven van genot teneinde onzelfzuchtig te zijn. Elk diep inzicht brengt, in een of andere vorm, deze herkenning met zich mee.

Dit is precies de menselijke strijd: het vinden van het 'werkelijkheidspunt' waar het ene niet tegenover het andere staat; de onzelfzuchtigheid, de zorg voor het welzijn van de ander tegenover iemands eigen genot. In werkelijkheid is er geen conflict. Integendeel!

Deze waarheid kan misschien het best duidelijk gemaakt worden door een bepaalde fase te bespreken waar, niet allemaal maar, velen van jullie die intensief met dit padwerk bezig zijn, op dit moment aan werken. Sommigen onder jullie zullen hier binnenkort aan toekomen. Veel van jullie hebben de fase in het werk bereikt waar je jezelf tegenkomt als de man of vrouw die je bent, waar je met het probleem van je mannelijkheid of vrouwelijkheid in jezelf strijdt. Diegenen van jullie die deze fase hebben bereikt, zijn begonnen zich te realiseren dat ieder van jullie, man of vrouw, ergens diep van binnen een angst voor of een weerstand tegen de eigen sekse heeft. De man, ofschoon hij zeker man wil zijn, vecht op een ander niveau, in zijn algemene ambivalentie, tegen zijn mannelijkheid. Misschien vecht hij ertegen door bang te zijn voor verantwoordelijkheid, door zich te verzetten tegen verantwoordelijkheden, eisen, verplichtingen en de noodzaak om een actieve rol in

de vorming van zijn eigen lot te hebben, zodat er onbewust jaloezie op de meer passieve rol van het vrouw-zijn bestaat.

Aan de andere kant vreest de vrouw haar eigen vrouwelijkheid door het gevoel van hulpeloosheid in passiviteit, vernedering, door de noodzaak zich [juist] niet nadrukkelijk te manifesteren en daardoor benijdt zij onbewust de man. Dit fundamentele probleem van man en vrouw en dus van de mensheid - want de mensheid bestaat uit man en vrouw – ondermijnt het genotsprincipe. Want alleen door van ganser harte de eigen rol te omarmen, zonder enig onbewust verzet ertegen, zul je onzelfzuchtig, betrokken, hartelijk, sociaal en in contact met de ander zijn, terwijl je tegelijkertijd op alle niveaus het hoogste genot ervaart.

Misschien is dit wel de beste manier om wat ik eerder alleen als theorie heb uitgelegd, te illustreren. Als theorie zijn dit slechts woorden die je al dan niet kunt geloven. Maar als je kijkt naar dit menselijke basisprobleem - dat elk individu, diep van binnen min of meer tegen de eigen sekse vecht en daarmee communicatie afkapt en zich zo terugtrekt in isolatie en asociaal wordt, terwijl tegelijkertijd het genotsprincipe onderuit wordt gehaald - en je nadenkt over wat ik hier zeg en er echt op mediteert en probeert de waarheid hiervan, zoals die op jou en op ieder van jullie individueel betrekking heeft, te voelen, zul je op het diepste mogelijke niveau beginnen te begrijpen dat het genotsprincipe niet, zoals in een kind, tegenover levendigheid en extraversie, contact, onzelfzuchtigheid, afwezigheid van egoïsme staat. Want in het kind sluiten deze twee elkaar wederzijds uit. Is dat duidelijk?"

Plezier

VRAAG 4) Ja. Als u het over genot heeft, bedoelt u dan vrede of vreugde?

"Ik bedoel elk soort positief gevoel en ervaring, op elk mogelijk niveau, niet alleen spiritueel en mentaal, maar ook emotioneel en lichamelijk. Het is een vreemd verschijnsel dat veel mensen in hun onbewuste en in hun nog onontdekte verzet en weerstand tegen de rol van de eigen sekse, terugschrikken voor het lichamelijke en emotionele niveau – terwijl zij op een of andere manier het genotsprincipe wel aan het mentale en spirituele verbinden – en daarmee op de een of andere manier geloven dat het emotionele en met name het lichamelijke, tegengesteld zijn aan spiritualiteit.

Dit komt omdat zij nog vasthouden aan een misvatting, aan de dualiteit van plezier tegenover onzelfzuchtigheid, extraversie, communicatie en relateren.

Op een bepaald niveau, maar alleen in deze overgangsstaat, kan het aan de orde zijn of lijken te zijn, om af te zien van je eigen plezier teneinde niet egoïstisch te zijn. En in deze misvatting kan iemand zich het lichamelijke ontzeggen uit angst voor de overdrijving ervan. Maar wanneer deze dualiteit, deze angst, deze misvatting is overstegen, zijn alle zijsniveaus gelijkelijk betrokken bij het plezierbeginsel. En het ene is niet minder dan het andere."

Eros

VRAAG 5): *Dank u wel. Mag ik mijn laatste vraag stellen, die u al gedeeltelijk heeft beantwoord? U zei dat we zouden ontdekken dat de erotische prikkel tot op zekere hoogte alleen plaatsvindt wanneer er tenminste enig element van afwijzing, angst, onzekerheid, enzovoort, is.² Daarvóór zei u dat dit een vergissing van onze opvoeding is. Wat is hier nog meer bij betrokken? Aangenomen dat iemand niet... (n.v)*

"Nou, dit gaat precies over wat ik jullie eerder heb uitgelegd. Het is de basale angst voor en het verzet tegen de rol van de eigen sekse. Door het omarmen en erkennen van de volledige rol van het man- en respectievelijk vrouw-zijn, ben je in Eros, seks en liefde en in eenheid met alle kosmische principes. Maar omdat je je verzet tegen bepaalde aspecten van je eigen spirituele realiteit – van wat je bent of in aanleg kunt zijn – tast je het mechanisme aan, verstoor je het innerlijke mechanisme en de innerlijke harmonie, zodat sommige van deze principes niet in harmonie met elkaar maar op een verstoorde manier werken. Dat is het antwoord."

Met andere woorden, Eros is gevaarlijk?

"Dat klopt. Om het weer preciezer te zeggen: de man die zijn volle mannelijkheid vreest, heeft door deze vrees een verkeerde opvatting – en zo werkt de vicieuze cirkel, waar hij door de verkeerde opvatting weer angstiger wordt, twee kanten op. Dat moet op de een of andere manier in conflict komen met het erotische principe. Misschien legt hij teveel nadruk op het seks-principe, misschien als vervanging. Of hij klopt het belang van mentale en spirituele processen op, alweer, als een vervanging. Maar in het vechten tegen zijn mannelijkheid, zal hij daarmee tegelijkertijd tegen het erotische principe vechten.

Hetzelfde geldt voor de vrouw. Ik denk dat deze woorden, als zij werkelijk worden bestudeerd, werkelijk grondig worden bestudeerd, zeer behulpzaam zullen zijn, vooral voor diegene van mijn vrienden die aan deze fase werken. Zij die deze fase nog niet bereikt hebben, kunnen deze woorden in een later stadium bestuderen. Het belangrijkste is om de weerklank in jezelf te vinden: waar strijd je tegen je eigen sekse, tegen de man of vrouw die je bent en in welk aspect van je psyche manifesteert zich dit? Om dit vast te stellen moet je natuurlijk een bepaald inzicht en erkenning en begrip van bepaalde problemen in je bereikt hebben. Maar wie op dit niveau kan werken en deze erkenning kan opbrengen, zal een geweldige impuls naar heelheid in zichzelf ervaren, eerst naar begrip van het geheel en daarmee naar heelheid."

Verslaving en Lust/Verlangen

VRAAG 6) *In verband met deze pijn- en plezierkwestie, in hoeverre is verlangen deel van het smachten naar genot en niet iets dat iemand in een staat van disharmonie brengt? Bijvoorbeeld, ik ken mensen die een of andere verslaving hebben en blijkbaar genot peuren uit het onder-*

² Zie lezing 119 De drie-eenheid van het leven: bewegen, bewustzijn en ervaren - het genotprincipe als essentie van het leven

houden van deze verslaving. Zou u dat een vervulling van genot noemen, of slechts een bevrediging... een onbalans?

"Het is allebei. Omdat wanneer zo'n verslaving aan ongezond genot bestaat, het een verschuiving, een verplaatsing is; het is juist door de innerlijke schending van de harmoniserende krachten dat het op een veel ernstiger manier naar buiten moet komen. Om nog weer specifiek te zijn, zal ik je het volgende eenvoudige voorbeeld geven. Laten we een man nemen die vanuit deze verkeerde conclusies, deze onrealistische angsten et cetera, tegen zijn eigen mannelijkheid strijdt. Hierdoor is hij gedwongen om zichzelf het gezonde, echte, vervullende genot dat voor hem bestemd is en waar hij in aanleg toe in staat is te ervaren, te ontzeggen. Door het gebrek dat hij zichzelf oplegt, wordt hij hongeriger en hongeriger. Zijn psyche raakt zo uitgehongerd dat hij een andere uitlaatklep zoekt die voor het onbewuste minder gevaarlijk lijkt dan het zichzelf geven, dan totale overgave van zichzelf. Zo zit hij echt gevangen in deze ongezonde hunkering.

Wat je vraag over verlangen betreft, verlangen kan zeker een hindernis worden, maar alleen... het wordt inderdaad dwangmatig, een smachten, omdat dat wat de ziel zou moeten hebben hem door de persoonlijkheid werd onthouden. Begrijp je?"
Ja.

Het lot

VRAAG 7) Ik heb een andere vraag. Zonet gebruikte u in antwoord op een eerdere vraag (3) de zin 'de vorming van zijn lot'. Dit brengt me op iets dat u in een eerdere uiteenzetting over president Kennedy zei. Ik vraag me af tot op welke hoogte we ons lot vormen of tot op welke hoogte onze levensspanne voor ons bepaald is, omdat u zei dat hij zijn missie binnen deze periode van zijn leven had vervuld. Zou dat misschien een aanwijzing kunnen zijn van een soort afbakening, of van een toegewezen tijdsspanne? ("Wat bedoel je met een afgebakende periode?") U zei dat hij zijn missie had vervuld binnen een bepaalde tijd. ("Ja.") Goed, er was dus een afbreking van zijn leven of zijn bestaan in deze dimensie. Ik zeg niet dat dat betekent dat dat het einde is, maar ik zeg dat er een afbreking was van zijn...

"Het lijkt voor de mensheid natuurlijk zo dat hij zijn missie onmogelijk volledig heeft kunnen vervullen omdat hij aan deze wereld zoveel te geven had en dat hij daar zeker mee zou zijn doorgedaan. Maar dit specifieke leven... moest tot een einde komen. Nu vraag je, als ik het goed begrijp, wat de processen zijn, wat bepaalt dat een leven afgebroken wordt?" (*Ja.*) "Hier ben ik natuurlijk in het verleden tot op een bepaalde hoogte op ingegaan, maar het is ontzettend moeilijk om in het algemeen een antwoord te geven, tenminste op het begripsniveau dat jullie nu allemaal hebben bereikt. Misschien zou ik jullie een paar jaar geleden een eenvoudig antwoord hebben kunnen geven: [het is] een karmische omstandigheid. Maar nu zijn dit slechts nog woorden voor je. Zij betekenen niets, omdat je uiteindelijk je eigen lot vormt en sterven op aarde vanuit het oogpunt van realiteit zeker niet als straf moet worden gezien.

Nu, wat je eigen lot bepaalt - of het nu gaat om een kort of een lang leven, gelukkige of ongelukkige omstandigheden, of wat het ook maar is dat je tijdens je levensspanne tegenkomt - is op het diepste niveau je eigen besluit. Neem ongeacht welke psychologische factor die je in je werk ontdekt. Hoe vaak is het bij ieder van jullie niet gebeurd dat je wanneer je dit padwerk benadert, je ervan overtuigd bent dat bepaalde zaken in je leven het lot zijn: je hebt er absoluut niets mee te maken en dat lijkt ook zo. Laten we een eenvoudig voorbeeld nemen van iemand die een patroon heeft van het kwijtraken van werk, de ene baan na de andere, of van het niet in staat zijn om een relatie met de andere sekse te doen slagen. In elk van deze gevallen kan de persoon met verklaringen komen en in alle redelijkheid een aantal redenen noemen waarom dit het lot is dat niets met hemzelf te maken lijkt te hebben. Alleen door veel dieper te gaan, op een dieper innerlijk niveau, vind je, laten we het een verwerpend aspect noemen, het niet-willen van de relatie, of dit werk niet goed willen doen en daar vind je dan hoe jij bepaalt wat het lot schijnt te zijn.

Hetzelfde kan gelden - en doet dat - ook voor positieve aspecten. Als er voortdurend iets goeds gebeurt, dan kun je, als je diep genoeg kijkt, zien dat je een zeer positieve mentale en emotionele houding hebt tegenover deze goede omstandigheid waar je zoveel geluk lijkt te hebben. Dit is de manier waarop je je lot bepaalt, hier en nu, en hetzelfde geldt - alleen over een langere tijdsperiode - voor een toekomstige incarnatie, omdat de persoonlijkheid, de psyche nog steeds dezelfde is. De lengte van een leven, kort of lang, zou niet en moet niet worden beoordeeld in termen van juist of slecht, van goed en kwaad, van beloning of straf.

Als een persoonlijkheid voor een bepaalde incarnatie een korter leven kiest omdat hij ervan overtuigd is dat het doel waarvoor hij in dit leven op deze aarde komt, in een volgens de menselijke tijdrekening relatief korte tijd bereikt kan worden, bepaalt dit het lot. Het is zijn wil die het bepaalt - een wil die op een veel, veel dieper niveau te vinden is dan de uiterlijke bewuste wil. Wij bespreken herhaaldelijk - en met name in de laatste lezing - de verschillende niveaus; dat hoe meer je je problemen oplost, hoe meer je functioneert vanuit je innerlijk brein, je innerlijk geweten, je innerlijke wil, waarbij je ware innerlijke persoon niet langer is afgesplitst van het uiterlijke niveau, dat verschillende richtingen op kan gaan.

Het is deze diepe innerlijke wil, deze diepe innerlijke vastbeslotenheid, deze innerlijke persoonlijkheid, die overeenkomstig de vele factoren die in overweging moeten worden genomen en waarover wij onmogelijk kunnen generaliseren, een lot vormgeeft. Als je deze woorden doordenkt en ze vergelijkt met het voorbeeld dat ik jullie gaf en dat je dagelijks in je padwerk tegenkomt, zie je dat dit de grootste overwinning, zege en stap voorwaarts en groeiproces vertegenwoordigt, waarin je uiteindelijk realiseert dat je, wat een onvriendelijk lot lijkt, zelf hebt bepaald door een wil waar je tot nu toe in je bewuste psyche geen toegang toe had. Wanneer je dit proces begrijpt, begrijp je het proces van leven en dood en begrijp je wat ik in dit specifieke geval heb gezegd."

In verband met wat u zegt en wat ik volledig begrijp, wil ik noemen dat een waarnemer recentelijk in een publicatie heeft gezegd dat

voormalige president Kennedy een impasse in zijn inspanningen had bereikt en dat hij door zijn vertrek wellicht meer heeft bereikt dan hij verder zou hebben kunnen doen in het vechten met de krachten die tegen hem waren.

"Nou, laten we het omdraaien. Als zo'n impasse bereikt zou zijn, dan was dat omdat de innerlijke persoonlijkheid de levensvonk had verloren in het diepe innerlijke weten dat deze tijdsspanne was geëindigd. Je moet het andersom zien. De tijdsspanne zou niet geëindigd zijn in dit specifieke geval - ik zeg niet in alle gevallen... maar in het geval van een geëvolueerd mens is het niet zo dat de wil tot leven vermindert omdat zich een impasse voordoet. De energie wordt minder omdat de innerlijke persoonlijkheid weet dat het leven gaat eindigen. Bij veel mensen die deze soort ontwikkeling nog niet hebben bereikt, is het zo dat de levenswil vermindert omdat de persoonlijkheid een impasse heeft bereikt. Dus het kan op beide manieren bestaan. Begrijp je?"

Ik begrijp het, maar dat brengt me bij een andere vraag. Als dit zo is, wat is dan de veroorzaker van de instantie die de levensduur beëindigt? Ik bedoel, hoe gaat het zoals het gaat?

"Zoals ik aan je uitleg, op dit moment op dit pad [van Kennedy], had zo'n vreselijke daad zeker niet het einde hoeven te betekenen. Wat veroorzaakt nu zo'n vreselijke daad? Crisis, onwetendheid en onbeheerste zelfingenomen vijandigheid. Dit is het kwaad van deze wereld – om waarheid te verdraaien tot leugen en leugen tot waarheid en zo stromen van haat de vrije loop te laten. Deze krachten bestaan in deze aardse sfeer. Wanneer een levensspanne eindigt, hoeft het zeker niet te eindigen door het bestaan van zulke, wat de Schrift 'kwade krachten' of de psychologie onwetendheid en vijandigheid zou noemen. Het kan een ongeluk zijn; het zou zelfs een ziekte kunnen zijn; het zou een hartaanval kunnen zijn, zoals in zoveel gevallen met mensen gebeurt. Als in bepaalde gevallen in de wereld-geschiedenis zielen zijn gekomen om een bepaalde taak te vervullen voor het grote goed van de wereld en hun levens beëindigd worden door deze kwade krachten, is dat alleen zo om te bewerkstelligen dat deze kwade krachten zich manifesteren.

De kwade krachten bestaan, of ze zich nu wel of niet op zo'n zichtbare manier manifesteren; maar als ze op zo'n duidelijke manier manifest worden of hoe meer zij dat doen, hoe meer zij zichzelf ondergraven. Dit is de reden dat grote geesten het steeds weer opnieuw, zagezegd toestaan of er als het ware voor kiezen om, wanneer zij hun persoonlijke ontwikkeling vervullen in samenhang met een taak voor het heil van de wereld, hun voorbestemde levensspanne niet door een natuurlijke oorzaak maar door de manifestatie van de kwade krachten te (laten) beëindigen - teneinde de kwade krachten des te sneller te verslaan.

Wat ik hier heb gezegd is misschien moeilijk te begrijpen zijn als je er met een kortetermijnblik naar kijkt. Maar met een langere termijnblik zul je zeker zien dat hoe meer de kwade krachten zich manifesteren, hoe meer zij zichzelf tenietdoen. Hoe meer zij in het verborgene en ondergronds leven, hoe weliger zij tieren en hoe gevaarlijker zij worden."

Creatie van ons lot: verarming

VRAAG 8) U zei dat iedereen zijn eigen lot vormt. Hoe zit het met mensen die in krottenwijken geboren zijn, in krottenwijken leven en geen kans gehad hebben op leiding of enige vorm van spirituele ontwikkeling, zelfs...("Nou, zij hebben ook hun lot gevormd.") In een andere incarnatie?

"Ja. Het is hun zielsstaat die deze armoede heeft gevormd. Een ziel die zich door gemakzucht, stagnatie en terugtrekking, spiritueel, emotioneel en mentaal steeds meer verarmt, drukt uiteindelijk op het meest uiterlijke niveau dezelfde verarming uit: in het fysieke. En als een ziel erin volhardt zich te ontdoen van alle rijkdom van spiritueel en emotioneel leven, van het aangaan van positieve betrokkenheid en als hij hier steeds maar mee doorgaat, dan wordt dit klimaat van innerlijke verarming gesymboliseerd door het uiterlijke leven. Ik heb heel vaak gezegd dat het fysieke slechts een symbool is van het zielenleven, terwijl de mensheid gewoonlijk denkt dat het andersom is."

Maar toch komt er soms een ziel in al deze verarmde buurten, wordt er een waar genie geboren en die kan eruit ontsnappen. Maar hoe zit het met al die anderen? Welke kans hebben zij?

"Zij hebben een kans, maar zij moeten eerst leren zichzelf niet te verarmen. En incarnatie na incarnatie zal hen uiteindelijk tot dat punt brengen."

Maar de rijken zijn toch zeker niet veel meer ontwikkeld (n.v.).

"Zie je, niet als je er hier en nu naar kijkt. Je kunt hier niet naar kijken met een kortetermijnblik. De beste manier om dit te begrijpen, mijn vriend, is om naar je eigen psychologische factoren te kijken. Dan zul je deze dingen begrijpen. Vergelijk dit bijvoorbeeld met de factoren van psychologische verarming, want de fysieke verarming is precies dezelfde. Het is alleen een meer zichtbaar uiterlijk niveau. Er zijn heel veel mensen die innerlijk net zo verarmd zijn, alleen kun je dat van buiten niet zien, omdat uiterlijk alles heel goed lijkt te gaan en je je het innerlijk lijden niet realiseert. Het is dit innerlijk lijden, deze innerlijke armoede die elk mens zichzelf aandoet.

Als een persoon zich onttrekt aan liefde, gevoelens, het plezierbeginsel, betrokkenheid, communicatie, relatie, aan diep ervaren, dan is dit verarming. Hoe koppiger de ziel is, hoe langer hij dit handhaaft en hoe meer hij zich verarmt, totdat hij zo'n klimaat en zulke omstandigheden creëert dat hij – zelfs uiterlijk op het fysieke niveau – op die manier leeft. Geleidelijk, hoe erger het wordt, hoe meer de ziel – als in een rotatie, het is een cyclus, het is allemaal een cyclische beweging – uiteindelijk tot een punt moet komen waarop hij zich niet langer terugtrekt, waarop hij zich de zelfvervreemding en de armoede realiseert die hij zichzelf heeft toebedeeld en hij tot zichzelf zal komen en aldus zal beginnen zijn leven te verrijken."

En het uiterlijke (n.v.)? Dit is een belangrijk...

"We zijn nog niet op het punt waarop hij [Oswald] dat geleerd heeft, maar uiteindelijk zal ook hij dat leren. Uiteindelijk zullen alle zielen leren, maar dit is een kwestie van tijd."

Maar om hatend te sterven, het over niets anders te hebben, dit verarmt, niet?

"Natuurlijk, maar ook het leven in haat doet dat. Er is geen verschil, want dood is alleen maar het omgekeerde van leven. In haat sterven is niet erger dan in haat leven."

Dus, als Oswald Kennedy niet vermoord zou hebben, zou Kennedy in ieder geval op dezelfde dag zijn doodgegaan en Oswald zou op dezelfde dag zijn doodgegaan.

"Dezelfde dag? Niet noodzakelijkerwijs dezelfde dag."

Maar als het is voorbestemd – zo heb ik het begrepen.

"Het is wel voorbestemd, maar... Op de eerste plaats, moet je het niet [letterlijk] per dag zien. Het kan hier of daar een paar dagen schelen."

En op dezelfde plaats, in hetzelfde ziekenhuis, is zowel de ene als de andere man gestorven.

"Dit toont precies de symboliek van de daad aan. Oswald's dood was niet voorbestemd, zoals de dood van Kennedy."

Waarom?

"Omdat hier de innerlijke wil meer ruimte had in... Dit was niet een kwestie van een man met een bepaalde taak. Zijn taak was niet begrensd. Hij had veel langer kunnen leven."

Kennedy ook, als hij beter voor zichzelf gezorgd had.

"Nee, nee... nou, dan had hij... dit is... het niet voor zichzelf zorgen."

Gewoon een glaskoepel over de auto.

"(n.v.) Wat is...?"

Gewoon een kleine koepel op de auto.

"Maar, lieverd, dit is precies wat ik heb uitgelegd. Hij zou beter voor zichzelf gezorgd hebben als het innerlijke gevoel van de dood niet zo nabij was geweest."

Wat een fatalisme... zo'n fatalisme...

"Nee. Dat is een totale mis-... [iemand interrumpeert] Het is geen fatalisme."

Waarom is er in de menselijke sfeer geen verbinding tussen onbewuste en bewuste kennis?

"Waarom is er geen...?"

Geen verbinding. U zei dat de ziel het weet maar het individu niet.

"Dit is de hachelijke toestand van de mens en dit is het doel van dit pad: dat je deze niveaus verenigt. Hoe meer de mens is ontwikkeld, hoe meer bewustzijn van het diepst van het innerlijke zelf naar de oppervlakte komt. Hoe minder bewustzijn er is, hoe meer deze niveaus gescheiden zijn."

Zelfmoord

VRAAG 9) Dat kan ik begrijpen, maar ik kan niet begrijpen dat in het onderbewuste of in de ziel van de ene persoon het idee van 'ik ga op die dag of in dat jaar dood' bestaat en in de andere persoon niet. Dat begrijp ik niet.

"Dit is een misverstand. Zie je, ik legde eerder aan je uit dat er bepaalde gevallen zijn waarin een persoon naar deze aarde komt en als voorbestemming heeft bepaald dat dit leven een beperkte, wat jij noemt, tijd zal duren, waarin hij zijn missie volbrengt. Wat de wijze van het verlaten van het fysieke lichaam ook mag zijn, dit kan open gelaten zijn en het kan ook, zoals in bepaalde gevallen in de geschiedenis, inclusief dit geval, voorbestemd zijn. Daarin koos de ziel of geest van de persoon voor het heil van de missie: 'Voor het heil van deze missie wil ik liever dat de destructieve krachten mijn leven beëindigen dan dat dit door een zogenaamde natuurlijke oorzaak gebeurt.' En er zijn vele andere zielen of geesten die in dit leven komen en van wie de levensduur niet is voorbestemd om kort te zijn, maar verkort wordt door hun eigen destructieve, vernietigende mechanismes, of deze destructiviteit nu gericht is op het zelf of op anderen.

De klassieke manier is zelfmoord. Nu, van iemand die zelfmoord pleegt, kun je niet zeggen dat het leven voorbestemd was om slechts zo'n korte tijd te duren. Maar er zijn vele soorten zelfmoord die niet zo zichtbaar en niet zo grof zijn, waarbij een persoon zeer ongezond leeft omdat de destructieve en zelfvernietigende krachten in hem zo sterk zijn. Maar als hij zijn levenswijze zou veranderen, zichzelf in de hand zou nemen, in de juiste richting zou kijken, zouden de opbouwende krachten en de constructieve krachten sterker worden en zou hij een langere levensduur creëren om zich in te vervullen. Dit zijn verschillende gevallen. Zie het niet zo dat dit alleen maar deze twee mensen betreft. Er zijn gevallen zus en er zijn gevallen zo."

Maar deze gevallen doen mensen kwaad.

"Natuurlijk, zeker, maar ik geef een voorbeeld, hier. Het lijkt je pijn te doen, ja, De destructieve krachten doen je pijn."

Meer over Kennedy

VRAAG 10) Bepaalt een mens als Kennedy dit helemaal zelf of is hij ook onderworpen aan een missie? Met andere woorden, is het zijn totale vrije wil die zijn aardse bestaan vormt, of is het ook een combinatie van krachten waar hij aan onderworpen is?

"Het is altijd een wisselwerking. Maar omdat je natuurlijk niet kunt weten hoe een mens zijn taak op aarde zal vervullen – of deze taak nu is om een wereldleider te zijn of dat deze vervuld wordt binnen je eigen levenscirkel, waar je woont en waar je in geplaatst bent, dat maakt niet uit. Het principe is hetzelfde. Dus dat weet je nooit van te voren. De persoonlijkheid kan zus of zo reageren. Nu was het misschien mogelijk geweest dat Kennedy ergens in de loop van dit specifieke leven de weg was kwijt geraakt en zijn missie niet had kunnen vervullen. Dan zou zijn dood waarschijnlijk niet op deze manier hebben plaatsgevonden."

Dit komt volkomen overeen met de astrologische duidingen, omdat de levensspanne van Kennedy bestemd was om te eindigen, of in ieder geval in groot gevaar was, in dit jaar of het volgend jaar, waar dat in Oswalds horoscoop, voor zover bekend is, niet zeker was.

"Nou, dit is het precies, het bewijs."

Hoe heeft dit betrekking op de dood van een baby, of een kind op zeer jonge leeftijd?

"Op dezelfde manier, op precies dezelfde manier. Waarom zou dat in dit geval niet zo zijn?"

Nou ja, dat zie ik niet. Bepaalt de ziel of de entiteit van te voren? ("Nee.") Zei u dat niet?

"Ja en Nee. Nee, het is niet... Zie je, dit wordt niet goed begrepen. Geboorte is, zoals je weet, een traumatische schok, zelfs meer dan de dood, maar de dood is dat ook. Elke plotselinge overgang van de ene dimensie naar de andere is een tijdelijke schok. Als de psychologische staat van een ziel de voorwaarden heeft geschapen om zo'n psychologische schok teweeg te brengen, dan kan zo'n kort leven plaatsvinden, omdat dit de schok kan zijn die het gevolg is van de oorzaak. Begrijp je?" (*Ja, ik begrijp het.*)

Je eigen levensduur bepalen

VRAAG 11) In het toneelstuk Peer Gynt is er een moment waarop Peer wordt geroepen door de Engel des Doods en hij om een verlenging vraagt en

hij deze verlenging een paar keer krijgt toegewezen. Ligt dat binnen de mogelijkheden van de mens?

"Ja, alleen is dit symbolisch. Zie je, de Engel des Doods die toewijst, symboliseert niets anders dan iemands eigen innerlijke vastbeslotenheid en innerlijke wil. Om dit in de door jullie gebruikte taal te vertalen, kunnen we dezelfde waarheid in psychologische termen als volgt formuleren. Neem een mens wiens totale psychologische sfeer, al zijn aspecten, erop schijnen te wijzen dat zijn leven een bepaalde loop zal hebben en zijn dood min of meer, onder bepaalde omstandigheden en op die en die tijd, tot zo en zoveel van een potentiële levensduur zal plaatsvinden. Dit lijkt, overeenkomstig het beeld van de psychologische staat van deze mens of deze ziel, het meest waarschijnlijke. Dit is ingeprent in het spirituele veld, het geestelijke gebied van dit wezen. Maar het is heel goed mogelijk dat hij, door een onverwachte invloed van een kracht die [deze keer] niet veronachtzaamd wordt, zoals dit bepaalde wezen vaak heeft gedaan, plotseling anders besluit en meer constructief en opbouwend dan destructief wordt. Dat kan de levensspanne verlengen.

Laat ik je op het puur fysieke niveau het volgende voorbeeld geven dat dit identieke principe het best aantoont. Als een mens op een ongezonde, destructieve manier leeft, het verkeerde eten eet, geen beweging heeft, alles doet dat het lichaam beschadigt, kun je met een bepaalde zekerheid voorzien dat de gezondheid gestaag vermindert en afneemt lang voordat de gemiddelde levensduur verstreken is en het leven beëindigd wordt - door de destructiviteit op het fysieke vlak. Maar als er plotseling iets zou gebeuren dat deze mens aanspoort om zijn fysieke leven te veranderen, kan zijn lichaam alsnog een kans krijgen om gezond te worden. Op het psychologische, mentale of emotionele vlak van het gehele spirituele geestelijke wezen van de persoon is het net zo. Dit is wat de symboliek van de Engel des Doods betekent: zijn eigen veranderde geesteshouding om de verborgen ondermijnende krachten om te zetten in constructieve krachten."

Ik ben het met u eens en ik zou alleen iets willen toevoegen aan wat u eerder zei. Het kind leeft in egocentrische omstandigheden. Een volwassen mens leeft in de maatschappij. Daarom hoeven we alleen toe te voegen dat de maatschappij ook een rol speelt. Een beter georganiseerde samenleving zal bijvoorbeeld bijdragen aan een meer gezond en duidelijker afgebakend leven van het individu. ("Natuurlijk. Precies.") En zelfs een bijvoorbeeld rondtastend individu kan zijn eigen identiteit ontwikkelen en vervullen, omdat hij de gelegenheid heeft zijn leven te ontwikkelen. Daarom moet het sociale element toegevoegd worden aan het psychologische element.

"Het is geen kwestie van toevoegen: het is het gevolg ervan. Het zijn geen twee aparte factoren. Ze zijn onderling afhankelijk. Zij zijn oorzaak en gevolg. Het algemene sociale, economische, politieke, of welk woord je er ook aan geeft, is een gevolg van het aantal mensen dat de gezonde zienswijze heeft. Dit verandert de uiterlijke omstandigheden die het op hun beurt voor de meerderheid gemakkelijker maken om een constructief leven te leven."

Religie en het hiernamaals

VRAAG 12) Nu we het toch over Kennedy hebben, heb ik een vraag die ik al heel lang wilde stellen. Hoe verenigt een rooms-katholiek [mens] het rooms katholicisme in de laatste... (n.v.)? Wat doet hij bijvoorbeeld met het laatste oordeel en zo, alle dingen die hij hier praktiseerde?

"Nu, lieverd, als een ontwikkelde ziel de wereld van de geest binnengaat, zal hij simpelweg merken dat sommige aannames slechts een beetje anders zijn, omdat een ontwikkelde ziel, of een van de overheersende aspecten van een ontwikkelde ziel, allereerst vooral zeer flexibel is. Hij is niet verkrampd in zijn geloof. Hij kan uiterlijk en zelfs innerlijk tot op zekere hoogte in zijn eigen religie geloven, maar nooit op een verkrampde, rigide en onbuigzame manier, zodat de overgang geen schok zal zijn. Integendeel!

Voor het hoogontwikkelde wezen is het heel goed mogelijk om zijn eigen diepe inzichten te verenigen met de religie waarmee hij is opgegroeid en hij zal er geen hele toestand van maken dat zekere dogma's van zijn religie niet... die hij zelfs toen hij leefde, och, met een korrel zout nam. Hij besteedt er niet zoveel aandacht aan. Hij benadrukt de aspecten die hij als waar ervaart en beseft van die aspecten waarvan hij voelt dat zij onwaar of fout of verkeerd begrepen zijn dat het menselijke dwalingen zijn en hij houdt zich er verder niet mee bezig. Zo zal zijn overgang geen schokkende verandering blijken, omdat hij diep van binnen de waarheid, de psychologische en geestelijke waarheid omtrent het leven, voelt.

Maar wanneer een onontwikkeld mens zich vastklampt aan dogma's dan is het natuurlijk moeilijk wanneer hij in de geesteswereld wakker wordt. Niet moeilijk door een specifiek verkeerd geloof dat hij had, maar veeleer door zijn innerlijke houding die maakte dat hij zich aan iets vastklampte! Hij kan zich net zo goed aan een waarheid vastklampen, wat net zo schadelijk zou zijn, omdat in dit strakke innerlijke zielsplaatje zelfs de waarheid vervormd raakt – zelfs als hij zich op die manier aan een waar geloof vastklampt.

Zie je, mensen verkeren altijd in de verleiding om teveel aandacht te geven aan het 'wat' boven het 'hoe'. Het is mogelijk dat een mens juiste ideeën heeft maar dat zijn innerlijke staat verkrampd, dwangmatig en onbuigzaam is. Dit is het schadelijke. Al het ware geloof zal hem niet helpen. Terwijl het net zo goed mogelijk is dat iemand op een heel lichte, flexibele en luchtige manier een onwaarheid koestert, maar dat niet een diep innerlijk verkrampd iets is en daarom zal dit onware geloof geen hindernis vormen. Dus het 'hoe', de innerlijke toestand, de manier waarop iemand gelooft of niet gelooft, de ontvankelijke gemoedstoestand, de houding, dat zijn de dingen waar het op aankomt - niet of je al dan niet in iets waars of in iets onwaars gelooft."

U zei in het begin dat u iets wilde zeggen. Er zijn nog maar een paar meters opnameband over. ("Ja.") Dus, geen vragen meer. ("Geen vragen meer.") Nee, u zei dat u iets wilde zeggen.

"Nee, ik zei dat er als er niet genoeg vragen waren, we over andere vragen konden spreken. Wie had er een vraag gepland?"

Bidden voor een ander

VRAAG 13) Ten tijde van de dood van Kennedy waren er duizenden mensen die voor hem baden. Blijkbaar voelden niet veel mensen het diepe verlangen om te bidden voor de andere persoon, Lee Oswald. Nou, als je een echt verlangen voelt en bidt voor deze kwade kracht hier, vanuit een geestelijk oogpunt, wat... (n.v.)

"Als je een oprecht verlangen voelt om die persoon te helpen verlichting te bereiken, waarom zou daar iets mis mee zijn?"

Ik zei niet dat het verkeerd is. Ik voel dat het een wenselijk iets is. ("Ja.") Maar vanuit de geestelijke sfeer, in hoeverre zou het helpen van die ziel werkelijk iets teweegbrengen?

"Dat is de vraag! Dat is de vraag. En je weet ook, zoals ik al zo vaak gezegd heb met betrekking tot alles, dat iemands eigen betrokkenheid of gebrek daaraan, iemands innerlijke motivatie, iemands vereenzelviging, goed begrepen moet worden om de krachtbede – de liefdeskracht die uit het hart komt – een sterke en effectieve kracht of een verwaterde te laten zijn. Dus, het is heel belangrijk om dit over jezelf te weten." (*Over de motivatie?*)

"Ja, ja. Je eigen vereenzelviging, je eigen overdracht: in de mate waarin ze begrepen en waargenomen worden, waardoor je begrijpt wat het mechanisme is dat jou wellicht meer naar de ene richting dan naar een andere doet neigen, in die mate zal je gebed effectiever zijn."

Dus, met andere woorden, zelfs als iemand in reïncarnatie gelooft, zou hij toch kunnen toetreden tot de Rooms-Katholieke Kerk.

"Ja. Maar hij hoeft niet eens in reïncarnatie te geloven om een zeer ontwikkelde ziel te zijn. Het geloof is nooit de bepalende factor. Je kunt de waarheid geloven en je ziel kan in verwarring zijn én je kunt geen geloof van betekenis hebben of in een staat zijn van 'Ik weet het niet', of lichtelijk en flexibel in iets geloven dat niet overeenkomt met de waarheid en toch kan je ziel in redelijke harmonie verkeren. Begrijp je dat?" (*Ja, ik begrijp het.*)

"Goed, mijn lieve vrienden, als je werkelijk alleen al een deel van deze woorden begrijpt - misschien zul je ze daarvoor steeds opnieuw moeten horen - ben ik er zeker van dat ieder van jullie hier baat bij zal kunnen vinden, ieder van jullie, mijn dierbaren. Ik zeg en jullie allen die hier zijn en die hier niet zijn en ik vraag jullie om door te gaan met werken en jezelf te bevragen, je motivaties te bevragen en vast te stellen wat je werkelijk voelt. Met andere woorden, om alles te doen wat nodig is op dit pad van groei. Ik wil jullie een advies geven, voor ik me terugtrek. Is er nog ruimte op de opnameband over?" (*Ja.*)

"Dat is het volgende: het is heel belangrijk, mijn vrienden, dat jullie die op dit pad werken, de volle kracht van je emoties, je verstoringen en je verwarringen, aan je helper laten zien, liever dan ze ergens anders te tonen en ze daarmee af te zwakken. Dit is een zeer krachtige en belangrijke factor die in je werk zeer behulpzaam zal blijken te zijn. Ik wil hier ook aan toevoegen dat het opsplitsen van het werk tussen verschillende helpers gevaar inhoudt. Ik bedoel niet het permanent overstappen van de ene helper naar een andere, omdat zo'n stap van tijd tot tijd aangewezen is en soms zelfs heel gunstig kan zijn. Dat bedoel ik niet. Maar een enthousiaste ziel kan geloven dat tegelijk met verschillende mensen werken het proces misschien versnelt.

Ik voel dat het heel belangrijk is om te benadrukken dat dit niet alleen niet gunstig is, maar zelfs de hele vooruitgang op dit pad in gevaar kan brengen. Het is heel belangrijk om gericht te blijven en een keuze te maken en bij één helper te blijven. Jullie kunnen onderling bespreken en mediteren en proberen om op een dieper niveau te begrijpen op welke wijze dit gevaar bestaat.

Nu, als ik het woord 'gevaar' gebruik, doel ik niet op een tragedie die je zal overkomen. Ik bedoel gevaar voor de voortgang op je pad; dat zo'n scheiding van krachten uiteindelijk zelfs een totale terugtrekking uit het padwerk kan veroorzaken – eerst alleen innerlijk en uiteindelijk zelfs uiterlijk. Dus, als je niet begrijpt wat het gevaar is, kan dit voor mijn vrienden die echt op dit pad werken een goed gespreksonderwerp zijn. Jullie kunnen elkaar helpen door elkaar ideeën aan de hand te doen over waarom dit zo is, of waarom dit slecht zou kunnen zijn. En dan, als je het niet begrijpt, kun je er bij mij op terugkomen en zal ik het uitleggen.

Met dit advies verlaat ik jullie, met alle zegeningen, met liefde, met kracht en met vreugde over al mijn goede vrienden die de moed en de oprechtheid hebben om er nooit mee op te houden zichzelf in waarheid onder ogen te zien. Wees gezegend, mijn dierbaren. Wees in vrede. Wees in God."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1963.

Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: '120 Questions and Answers'.

Laatste herziening van de Nederlandse vertaling in 2018.

© Stichting Padwerk Nederland, uitgave 2018.

